

Hírmegjelenések el nem fogadtak.

Előfizetési árak:

Melyben kábelpostával, vagy
vidékre postán küldve:
Egész évre . . . 6 rért — 12
Félévre . . . 3 — 6
Negyedévre . . . 1 — 2
Eltérőleg egész évre 25 frank.

Egész évre 4 k. 12. a kábelpostával
a külföldi irattal és a Gross-Gesam-
tár listáival együtt.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Hírmegjelenések a kiadó-
hatalmán.

Hírmegjelenések díja:

4 hasábnak gátlomáson vagy
annak helyén 8 rért. Nagyon
többször kiadottak a kiadó-
menny. Minden egyes hírmeg-
jelenés után meg kell 30 k.
betyűjű fizetendő.

NYitási időtartama az 10 k.

Hírmegjelenések és NYitási idő
előre fizetendő.

Megjelenik hetenként háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Főszerkesztő:
Drs WEISZ IGNÁCZ
ügyvéd.

Szerkesztésért íroda:
Brassó, Lipce-utca 10. sz. alatt,
hora a lap szellemi részét illető költségeknek intéződik.
Készítők: TISSA és társai

Feladvány szerkesztő:
Drs FISCHER ÁKOS
ügyvéd.

Leleplezés.

A leleplezés rendszeren igen érdekes dolog szokott lenni. És ez természetesen is, mert leleplezni: azaz rejtett dolgokat, tulajdonságokat szövegek, melyek a publikum előtt ismeretlenek, ilyen sajátosságokkal járó ingereket fog, hatni szoktak. A leleplezés azonban rendszeren kellemetlen dolog is szokott lenni; persze arra, a kivel az történik s ezért valakit leleplezni, mindig más valaki szokott. Most azonban a világ a feje tetején áll. Nem csoda hát, ha az emberek önmagukat kezdi leleplezni. Am azért nem kevésbé érdekes az. Lássuk pl. a Tíbird Antal ur és társainak esetét, melyről a leleplező önmagukat rántották le.

Tíbird Antal ur és társai, a mint azt ők maguk is beismerik, évek hosszú során át jó csatolási voltát a kormányának és oszlopait a szabadelvű pártoknak. Annak és azoknak a kormányoknak, a melyeknek édes Tíza Kálmán és Szapáry Gyula gróf állottak s ugyannak a szabadelvű pártnak, a mely ezen kormányokat támogatta. Kodifikáltak a kormány részére és megbízásból, hoi 4000, hoi 6000 frt fizetést — bocsánat! — tiszteletdíjért, s ez idő alatt a pártban — a mint az másékné is nem lehet, — előkelő szerepet játszottak, vagyis a kormány- és párttal teljes szolidaritásban állottak.

Úgy most két azon idők fölülását, s olvasunk el az ellenzékiek agra tartott beszédét a látni fogjuk, hogy azon beszéd, éke állandón s egyenesen a kormány hazafarsa s a szabadelvű párt szomszédos erkölcsötlenkedés ellen irányult, mi ellen évtizedeken át hiábavaló küzdelmet folytatott.

Hogy hányozor vándorolt a kormányt hazafarsal, lehetetlen az eseteket mind elősorolni; de fölemlíteni a meg áll-rég-múlt időből egy-kettőt: véderő, honosiási törvény stb. Bizonyára meg élők emlékezetében, lehet mindennek, mely heves jelenlét jászadtak le az alkalommal egy a parlamentben, mint azon kívül; s valójuk meg, hogy az ellenzék részéről a kíméletlenség oly vehemenciájával folytatott küzdelmek nem is 'volt oly igazán, mert mi tőrs-tágaság benne: a kormány és szabadelvű párt politikája az esetekben nem éppen a tiszta nemzeti hazafarság, hanem jörést az opportunus volt.

Ugyancsak látni fogjuk, hogy ez időben az ellenzék vádjai a korrupción teketeküben sem voltak egészen alaptalanok, mivel tényeg olyan kényszerhelyzetben volt az akkori kormányok, mi szerint a nepotizmus, protekció és a korres érdekek megjutalmazásának kellett kelméniük, minek az lett a szomorú következménye, hogy a politikai demoralizáció ezen rákényszer má-r a járvány-szerűség jellegét öltötte le.

De egyszerre mi történék? Egész váratlanul a mi pártokszallang aristokratikus államunkban a kormány dére egy szimpla földgárember emelkedik. Álladást nem magos összeköttetéseknek, sem rokoni neveseknek köszöni. Egyedül fényes tekinetűkkel szemlencsémek. Megalkotja kabinettjét oly férfiakból, mint egy Csáky, kinek ellenessége is jó barátság; Szilágyi, kinek kíméletlenségűleg fogva szomszédos barátai is ellenessége stb., kiknek hozzá-férhetetlensége közművelődés. Programmat od, olyat, mely az összes pártok ábrornivalgálat fogadnak, melynek megvalósí-

tásához maguk is ajánlkoznak, mert azt lehetetlenül-nek tartják.

S imé! A program pontról pontra megvalósul. Magyarország visszanyeri hatalmát, erjét, tisztelet, nagyságát, s les, a milyen Mátyás óta nem volt. Pénzügyei rendezettek. Van udvaristás, igaz érdemek jutalmazása, tisztviselői készség-járatása. Közigazgatását, egyházipolitikai javaslatait tárgyalják — az ekkor, mikor a helyzetéről fogva jogosultan, különben mindig kíméletlen ellenzék sorából is a hazafarsok kíméletűk vádjai helyett az elismerés hangjai hallatszottak. — Tíbird ur és társai a párti akkori, egykori oszlopai dezertáltak s a kormányt többé nem támogatják.

Ezt olvastuk mi ki a Tíbird ur és társai nyilatkozatainak sorából és soroközöl, melyben leleplezték az egykori és mostani kormányokat, az egykori és mostani szabadelvű pártot, holott önmagukat leleplezték le. Érdekes mindennek esetre az, a mit a közönség elé tártak; mert a közönség eddig nem tudta, hogy egykor egy volt, de most már elhízott, mert azok bizonyították, a kik azok állapotoknak részesei voltak.

A közönség csak azt tudja s ezt is az ellenzékől, hogy ama bizonyos husos fazekek szédítettek s a korrupción meg magva sem maradt.

Ez megintáta a Wokerle és kabinettje iránti bizalmat s megszüntette a kormány- és a purifikált szabadelvű párttal való szolidaritást.

Ha tettek rugóiról a leplel nyilatkozatukkal le nem rántottak volna, meg érdekes tényt nem regisztráltak volna.

+.

TÁRCEA.

A Tírlipk kereszmájánál.

Kerreszi Románidóli.
(Folytatás.)

Füled levegő közele nyomni mállok, Kinyitottál a szoba hűtőjén lévő ablakot, azal meg ülök s vágyakozva tekintek a sziget felé.

Ányai idő sem tel el, a mig egy szivart elcsúszni a magyolom a koromra, alyban Bészeg Miklós, az egyházi kántor, ott danoval:

„A zenekar serege megtalálta az élet forrását és a menyegzős lapuját, hogy találjam meg én is a Tírlipkhez vezető ösvényt.”

Mintán énekelt bérlegese, egykor kórtól-teljes s a kereszmába belépre, ledit egy szivart s puldát mállok, s fölött támaszkodva oly módon, hogy hátával a fali néptárlat-
karta.

— Állj odább! — mondá Tírlipk, ke-
zével a falra mutató; — az lakard el a pa-
táromat.

Miklós dászkol kiess elhúzódt a falról, mégse revent semmi a papíra, a mely az ő háta mögött volt a szék a kereszmás fal társávan, norvott.

— Az az, hogy a hupár — mondá és hangon nevetésben tört ki. — Bámim is én, hátja — adj egy oka tört . . .

— Hagyj békét, nem látod, hogy leltári csúszlak; te is adós vagy. Nem adok semmit, mig a régi adósságot meg nem fizeted.

Miklós válassz volt s még egy kereset vársz, úgy kezd megmozgati szájában nyelvet, mint a szomszék ember és danoval kezdte:

„Sok szenvedélyt kíméltem bennem ifjúságomtól fogva” stb. és danoval a kántor, hogy azt binnád, hogy árá az egész világ.

Tírlipk úgyz mondá, hogy halgasszon, de Miklós hallani sem akart a kereszmás parancsáról.

— Nem látod, hogy leltári készlet? —

— De látom, — mondá Miklós, meg-
szüntettem az éneklet — látom és binnomlani Toiv van a világ boldokokkal! — Te hozza monologja, — mintha bizony minden dolog a leltár készletűl állana!

Tírlipk meg folytatta közbe ideig a szöveket, de látva, hogy az emberek egyelőre sem, előké a könyvetek és mondá:

— Hagyd abba Janku, holnap folytatni fogjuk!

Egyszerre mindent fölértettek, a leltári a puldát előltek, hogy Tírlipk, valamint Janku is perszemmel forgott a kereszmában, kedvőre akartán tenni a vendégeknek.

Egy székű állott meg és egy fönföleg-
lyűl szallalt ki, a ki közöndött Tírlipkhez.

— Borzástól és bor és bűnös egyet az ol-
vadásig, állj biram látni! — mondá a fel-
gúgú, mielőtt szemeit föltörtéte.

— Csokolom kiment Crisache ur, tessék
belépni, a mig a lakok pihennek. Van friss
söröm és tudom, hogy szándékod engem meg-
tízeltél.

— Vano söröd? — kérdé Crisache
de egy öreg úr kint azon szatallók, melyek
a keresma szorosa alatt kinn állottak.

Miklós dászkol, mielőtt megmozgatta,
hogy Crisache ur kinn van, fölemelkedett és
a székéről s kímélet Elmondá a csokolom
kedvét, kímélet megdöntöte magát s egy-kettő
elmondá mondan, hogy ismeri azt, a hogy
valahányszor látja őt, mintha a mult idő
jutna nek szűbe; hogy ismerő édes anyját,
Mandula unót, Istén nyugtassa meg, s így
sorban a család minden tagját elősorolta.

— Milyen bűnös volt akkor, s milyen
emberek voltak akkor! — végződ a dászkol. —
Bizony úgy, Crisache ur. . . Az öreg Cris-
ache, az on azt, valahányszor volem talál-
kozt, mindig megemérelt valamivel. Istén
nyugtassa meg, mert jó keresztény volt és
járta a templomot, mert más világi emberek
volnak azok! — végződ Miklós a beszédét
kisebbszánkodva, tréfálva töte hozzá, hogy

sem jut eszébe, hogy mikor kösöltta meg a
bert . . .

— Oak az imént! — mondá a keres-
máros, az szatallal helyt.

Miklós hátraga szemekel vetett a keres-
máros, vállát vont a szék Crisache kokonura
tekintván, monda monologja:

— Úgy bizony, van, eszöklöm a kezét,
— Tégy Miklósom is egy oka tört!

— Crisache, — tudom, hogy fog
neki elcsúszni a hűtőjén norvott enni.

— Jól mondtál, Crisache ur, adjon az
Isten nek egységesét! — mondá Miklós és
mozgattat kezd szájában nyelvet, mintha va-
lami égett. Egész hátrál elcsúszott Crisache
ur, aztán Tírlipk volt szemek a kereszmában
számozta simogatt, székét kinyitott nyelt mint
a bunnajósított kógyegetlen kinyitott enni.

Tírlipk elhotta neki a bort, Miklós
dász, a pedig megmozgatta kezével az öregat,
azán jobbját a kezével a székre támaszkodva
annak fal társátal. Szánszámom kért az
öregat s a mint így rándított, fölemelő kezdé az
öregat és ingujzával megörölte bajuszát,
mintha így jobban eszt volna a törlés, mint
hogyha az öregat az asztalra löte töte volna
Aztán elmondá danoval:

„Az angyal kálított . . .”
és így danoval dászta, de látva, hogy
Crisache ur nem danoval, hogy el a hoi a ká-

